

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.625 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 6 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 november 2008 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. AGLIATA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker werd op 2 november 2008 aangetroffen op de nationale luchthaven te Zaventem. Hij was niet in het bezit van een geldig paspoort.

1.2. Op 2 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) Artikel 7, eerste lid, 1° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

2.1. Het gebruik van de talen in de rechtspleging wordt op dwingende wijze geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurs-handelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing op regelmatige wijze in de Nederlandse taal werd genomen, dient de Raad deze taal als proceduretaal te hanteren. Er kan dan ook niet ingegaan worden op de vraag van verzoeker om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat evenmin gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

3.1. Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoeker en dat hij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoeker.

De Raad merkt op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker, in casu, beïnvloedt en dat verweerder niet aantoonde op welke grond hij verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3.2. Verweerder betwist in een tweede exceptie de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Gegrondheid van het beroep.

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens betoogt hij dat er een kennelijke beoordelingsfout werd begaan.

4.1.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.1.2. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt in welke omstandigheden en binnen welke perken de binnenkomst en het verblijf aan burgers van de Europese Unie en hun familieleden kan geweigerd worden. Daar verzoeker geen burger van de Europese Unie is en niet aantoonde dat hij een familielid is van een rechtmatig op het Belgische grondgebied verblijvend burger van de Europese Unie kan hij zich niet dienstig op artikel 43 van de Vreemdelingenwet beroepen.

4.1.3. Verzoeker betoogt voorts dat een kennelijke beoordelingsfout werd begaan en dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet aangezien hij wel beschikt over een Kroatisch nationaal paspoort en hij tevens in het bezit is van een Italiaanse 'carta d'identitata'. Hij voegt een kopij van deze documenten bij zijn verzoekschrift.

De Raad kan bij de beoordeling van de wettigheid van een beslissing evenwel slechts rekening houden met de gegevens die ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, op het ogenblik dat hij door de politiediensten gecontroleerd werd, niet in het bezit was van een geldig Kroatisch paspoort. Hij verklaarde weliswaar dat zijn paspoort bij een vriend lag in een woonwagen, doch hij kon de naam of verblijfplaats van deze vriend niet meedelen. Hierdoor verhinderde hij dat het bestuur zijn beweringen naging. Verzoeker bewijst niet, door alsnog een kopij van zijn paspoort te voegen bij zijn verzoekschrift, dat hij op het ogenblik dat hij in België onderworpen werd aan een politiecontrole beschikte over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Verzoeker toont geen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aan en maakt geen beoordelingsfout aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.